

#2: RADOSŤ A ZMYSEL PRE HUMOR

614/2018

www.inky.sk

14. 12. 2018

... alebo o tom, že ak sme Kristovi, nemáme žiaden dôvod nebyť plní radosti a to vždy a všade!

„To, čo bolo povedané doteraz, neznamená mať malomyselného, smutného, zatrpknutého, melancholického ducha, alebo nízky profil bez energie. Svätý je schopný žiť s radosťou a zmyslom pre humor. Bez straty realizmu osvecuje druhých pozitívnym duchom, plným nádeje. Byť kresťanmi je „radosť v Duchu Svätom“ (Rim 14, 17) ... Ak dovoľíme, aby nás Pán vyviedol z našej ulity a zmenil nám život, môžeme uskutočniť, o čo prosil sv. Pavol: „Ustavične sa radujte v Pánovi! Opakujem: Radujte sa!“ (Flp 4, 4).“ (GE 122)

Mnohí ľudia, hlásiaci sa ku kresťanstvu, sú smutní a vážni. Prečo? Dôvodov je viac – a všetky pramenia z toho, že sme, slovami pápeža, nedovolili, aby nás Pán vyviedol z našej ulity smútku.

Bez obrátenia a bez Ducha Svätého je kresťanstvo náročnou povinnosťou: mnohého sa „musíme zriekať“, mnohé „musíme dodržiavať“ a zase iného sa „musíme zúčastňovať“, aby sme nemali hriech. Ale v Duchu Svätom sa to všetko mení na úchvatné privilégium: Boh ma oslobodil od zla, ktoré ma zotročovalo a zohyzovalo! Boh ma uschoopil pre nádherný život v iskrovom jase a opravdivej dokonalosti! A ako ospravodlivý smiem v liturgii pristúpiť až k samému Živému Bohu a byť v ňom a On vo mne! Som slobodný, uzdravený, premenený, povýšený! Nie je to vari dôvod k obrovskej radosti?

Bez obrátenia a bez Ducha Svätého stále trpíme v otroctve hriechov – a myslíme si, že je to tak v poriadku. Nakoniec, nevyznáme pri každej svätej omši svoju hriešnosť? A tak nám neostáva nič, len nariekať nad svojimi pádmi a hriechmi a s úzkosťou zbroziť Boha o zľutovanie a milosrdenstvo. Ale v Duchu Svätom sa aj toto mení! Ján Evanjelista vo svojom liste píše: „Ak hovoríme, že sme nezhréšili, jeho robíme ľuhárom a nie je v nás jeho slovo“ (1 Jn 1,10 SSV) – ale súčasne: „Kto ostáva v ňom, nehreší; kto hreší, ten ho nevidel, ani nepoznal“ (1 Jn 3,6 SSV). To prvé hovorí o našej minulosti, to druhé o našej prítomnosti. Všetci sme boli hriešnici a všetci potrebujeme Ježišovu spásu, záchranu, uzdravenie, nikto sa nemôžeme spasiť ani vlastnou mocou, ani pre naše zásluhy. Práve toto vyznávame aj na začiatku každej sv. omše. Ale súčasne Kristus nás oslobodil do hriechu, ako vraví aj Písmo, že „v tomto všetkom slávné víťazíme skrze toho, ktorý nás miluje“ (Rim 8,37 SSV). A aj keď v nás ešte stále dožívajú návyky starého človeka a následky hriechu, v ktorom sme žili, Boh nás aj z toho postupne, krok za krokom, tak rýchlo, ako my sami dokážeme znášať, uzdravuje. Byť kresťanom neznamená denne podliehať hriechu, ale naopak, v sile Ducha denne nad hriechom a Zlým víťaziť! Neznamená to denne nariekať, plný smútku nad svojimi hriechmi a vinami, ale naopak, pozeráť sa namiesto na náš hriech na Krista, na nášho Záchrancu a plní plesania vyznávať: Pozrite, môj Pán, On nad mojím hriechom zvíťazil, On ma oslobodil, On ma uzdravuje, v ňom mám život, aleluja! A to JE dôvod veľkej radosti!

Bez obrátenia a bez Ducha Svätého žijeme v strachu a v neistote. Ale obrátení a v Duchu Svätom už nepoznáme strach. Predtým sme mali strach z nedostatku, strach z toho, že náš život nebude dosť dobrý, zábavný, kvalitný, pachtili sme sa neustále za tým, aby nám „bolo lepšie“, aby sme „žili lepšie“ – ale teraz nás Boh naplnil, naplnil náš život až tak, že môžeme so sv. Teréziou Avilskou volať „Solo Dio basta“, Boh sám stačí! Predtým sme mali aj strach z budúcnosti, z najrôznejších hrozieb – ale teraz? „Kto nás odlúči od Kristovej lásky? Azda súženie, úzkosť alebo

prenasledovanie, hlad alebo nahota, nebezpečenstvo alebo meč“ (Rim 8,35 SSV)? A inde: „Je na vašu nápravu, čo znášate. Boh s vami zaobchádza ako so synmi“ (Hebr 12,7 SSV). Čoho by sme sa už len mohli obávať, nad čím si zúfať, v čom nariekať? A tak aj tu máme dôvod prežívať svoj život vždy a všade vo veľkej bezstarostnosti a radosti! „Ved' naša vlasť je v nebi“ (Flp 3,20 SSV) a naša budúcnosť i prítomnosť je istá u Pána! To nám umožňuje „uchovať pružného ducha, a robiť tak ako svätý Pavol: „Naučil som sa vystačiť s tým, čo mám“ (Flp 4,11)“ (GE 127).

Všetko toto potom vyúsťuje do postoja, o ktorom píše pápež, spomínajúc príklady prorokov i samej Bohorodičky pred nami:

„Existujú ťažké okamihy, časy kríža, nič však nemôže zničiť nadprirodzenú radosť, ktorá sa „prispôsobuje a premieňa, ale vždy zostáva prítomná - aspoň ako lúč svetla, ktorý sa rodí z vnútornej istoty, že sme nekonečne nadovšetko milovaní“. Je to vnútorná istota, pokoj plný nádeje, ktorý ponúka duchovné uspokojenie nepochopiteľné na základe svetských kritérií“ (GE 125).

„Zvyčajne je kresťanská radosť sprevádzaná zmyslom pre humor, tak zjavným napríklad u svätého Tomáša Morusa, svätého Vincenta de Paul alebo svätého Filipa Neriho. Zlá nálada nie je znakom svätosti: „Odstráň mrzutosť zo svojho srdca!“ (Kaz 11, 10). Tolko toho dostávame od Pána“ (GE 126)! Čo iné je zmysel pre humor – opravdivý humor! – než optimistický postoj, ktorý nie je oným svetským postojom „zle informovaného pesimistu“, ale je založený práve na Kristovi, na Jeho víťazstve v nás i na nádeji, ktorá v ňom je istá a ktorá nás urobila cudzincami a pútnikmi v slzavom údolí sveta, ale zato už teraz občanmi a domácimi Neba?

Božia „otcovská láska nás pozýva: „Synu, ak máš z čoho, dopraj si... Nepripuť, aby ti unikol radostný deň“ (Sir 14, 11. 14)“ (GE 127). Ľudia sveta často žijú v spomienkach alebo v túžbach, ale nie v prítomnosti, ktorá im pripadá nudná, šedivá, dokonca nepríjemná a bolestivá. Ale ak sme v Kristovi, potom všetko je prežiarené skutočnou Božou prítomnosťou a my si môžeme plnými dúškami užívať Boží dar radosti, ktorý nám Boh v Kristovi skrze Ducha daroval. Nemáme dôvod unikať k spomienkam ani k snivaniu, pretože náš Pán, náš Ženich, je s nami tu a teraz, len tu a teraz a len tu a teraz existuje „Boží pokoj, ktorý prevyšuje každú chápanosť“ (Flp 4,7 SSV), zdroj našej radosti. „Takto žil svätý František Assiský, schopný dojímavých vďačnosti za kúsok tvrdého chleba, schopný radostne chváliť Boha aj za vánok, ktorý pohladil jeho tvár“ (GE 127)

Táto radosť je opakom „nádeje“, za ktorou uháňa svet naokolo. „Nehovorím o konzumnej alebo individualistickej radosti, tak prítomnej v niektorých súčasných kultúrnych skúsenostiach. Pretože konzumizmus len zaťažuje srdce; môže ponúknuť príležitostné a prechodné potešenia, ale nie radosť“ (GE 128). **Naša radosť spočíva nie vo vlastníctve vecí, ale v Bohu, s ktorým žijeme v spoločenstve Cirkvi,** ktorá je Jeho Telom a v nej pulzuje opravdivý Boží život v **spoločenstve milujúcich sa bratov a sestier:** „Radosť, ktorá sa žije v spoločenstve, ktorá sa zdieľa a šíri, pretože „blaženejšie je dávať ako prijímať“ (Sk 20,35) a „veselého darcu Boh miluje“ (2 Kor 9, 7). **Bratská láska znásobuje našu schopnosť radosti, lebo nás robí schopnými tešiť sa z dobra druhých“** (GE 128)